

over det i 1912 af Ministeriet fremsendte Forslag. Der er et Par Gentagelser i hans sidste Erklæring, men da der alligevel er forskellige Ting, som vil være i høj Grad oplysende under denne Diskussion, skal jeg citere nogle Udtalelser deraf. Han skriver saaledes: „Raagerne kunne gøre Skade; det er sikkert nok; men lige saa sikkert er det, at de kunne gøre stor Nytte. Ingen anden af vore Fugle har i den Grad som Raagen Magt til at holde Oldenborrerne nede; dels derfor, dels af andre Grunde regnes den af mange for en aldeles overvejende nyttig Fugl. Desuden kan den give en ikke ringe Indtægt til dem, der ejer Raage-Kolonier, hvor der kan gøres en god Høst af dens Unger. Raagen er allerede efter Loven fredløs; enhver, der mener sig skadelidt af Raagen, har Ret til at forfølge den paa sin Grund; man skulde synes, at det var tilstrækkeligt. At udrydde Raagen i det hele vilde, rent økonomisk set, være en uforvarlig; Letsindighed. — Men der er i denne Sag ikke alene økonomiske Hensyn at tage; Dyrebeskyttelse og Naturfredning komme ogsaa i Betragtning. Allerede er der mange, der finde, at Dyrene trænge til Værn mod Glubskhed fra Menneskers Side, og at Naturen ikke uden tvingende Grund bør ødelægges. Ingen kan nægte, at Raagen hører til de mest iøjnefaldende af vore faa større Fugle, og at den er en af de klogeste. Den kunde nok have Krav paa at blive taalt i et Land, hvor den fra gammel Tid har hjemme. Udryddes den, vil den blive savnet af mange.“ Og saa fra anden Side har jeg Udtalelser, som falder sammen med den Dom, som denne meget sagkyndige Mand har afgivet.

Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (Andreasen) sagde bl. a., at i Vestjylland var der ingen Raager, men der var heller ingen Oldenborrer, og dette skulde efter den ærede Ordførers Mening vise, at det ikke er Raagerne, der tager Oldenborrerne. Men Forholdet er vel det, at det er, fordi der ingen Oldenborrer er i Vestjylland, at der heller ingen Raager er der. Raagen søger jo efter Føden, hvor den kan faa den, og det af det ærede Medlem anførte forekommer mig derfor ikke at være noget Bevis for, at

Raagerne ikke gør Nytte ved at udrydde Oldenborrerne. Jeg har heller ikke lagt Mærke til, at de bornholmske Rigsdagsmænd særlig har interesseret sig for dette Lovforslag, skønt Bornholm er det Sted her i Landet, hvor der er allerflest Raager. Man er godt tilfreds med disse Fugle derovre, og de to bornholmske Repræsentanter her i Salen ønsker vistnok ikke at støtte dette Lovforslag. Raagerne kan maaske gøre Skade, f. Eks. naar den enkelte Mand saar sin Mark en Ugestid før de andre, men naar Foraarsarbejdet og Saaningen begynder nogenlunde samtidigt i hele Egnen, hvorved der bliver meget stort Terrain for disse Fugle at sprede sig over, er det ringe eller ingen Skade, de gør.

Af disse Grunde, og navnlig af de gode Grunde, som er anførte af Magister Winge, kan jeg ikke stemme for dette Lovforslag. Men da det vel sagtens skal behandles videre, vil jeg gøre nogle Bemærkninger om det. Jeg kommer da først til § 1, som ogsaa den højtærede Landbrugsminister omtalte, hvor der staar, at de, der lider Skade af Raager, kan henvende sig til Politivrigheden, og hvis deres Anmeldelse om Skade finder Bekræftelse, skal altsaa Kanonerne køres op, saa skal der skydes. I denne Paragraf er der altsaa slet ikke Tale om noget sagkyndigt Skøn, men det forekommer mig, at man i vor demokratiske Tid ikke kan lægge en saa vigtig Afgørelse i Hænderne paa en enkelt Retsbetjent. Naar saa denne Retsbetjent, Herredsfoged Per eller Povl, som ikke har Spor af Begreb om Raager, har truffet sin Afgørelse — man vil vel ikke kalde det en sagkyndig Afgørelse —, skal Blodbadet til at begynde, eventuelt ved Gennemskydning af Rederne, og heder det videre, dersom Ødelæggelsen det første Aar ikke er tilstrækkelig virkningsfuld, tager man fat de følgende Aar. Men hvad vil det sige, at Ødelæggelsen ikke er tilstrækkelig virkningsfuld? Hvem skal afgøre det? Skal ogsaa vedkommende Herredsfoged afgøre det? Det forekommer mig, at det er meget letsindigt af Rigsdagen at vedtage en saadan Bestemmelse. Det forekommer mig ogsaa, at den Gennemskydning af Rederne, som Lovforslaget paabyder, bliver en ret uhyg-